

Begäran om förhandsavgörande framställd av Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgien) den 19 juni 2018 – Jamina Hakelbracht, Tine Vandenbon, Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen mot WTG Retail BVBA

(Mål C-404/18)

(2018/C 311/07)

Rättegångsspråk: *nederländska*

Hänskjutande domstol

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Parter i det nationella målet

Kärande: Jamina Hakelbracht, Tine Vandenbon, Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen

Svarande: WTG Retail BVBA

Tolkningsfråga

Ska unionsrätten, närmare bestämt artikel 24 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/54/EG⁽¹⁾ av den 5 juli 2006 om genomförandet av principen om lika möjligheter och likabehandling av kvinnor och män i arbetslivet tolkas så, att den utgör hinder för nationella bestämmelser enligt vilka skydd mot repressalier mot personer som uppträder som vittnen endast tillkommer personer som, inom ramen för prövningen av ett klagomål, i en undertecknad och daterad handling underrättar den person till vilket klagomålet har ingetts om vad de själva har sett eller hört beträffande den situation som är föremål för klagomålet eller som uppträder som vittnen i domstol?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 204, s. 23

Begäran om förhandsavgörande framställd av Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungern) den 20 juni 2018 – Saman Ahmed Haman mot Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Mål C-406/18)

(2018/C 311/08)

Rättegångsspråk: *ungerska*

Hänskjutande domstol

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i det nationella målet

Klagande: Saman Ahmed Haman

Svarande: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna och artikel 31 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/3[2]/EU (nedan kallat förfarandedirektivet),⁽¹⁾ mot bakgrund av artiklarna 6 och 13 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna tolkas så, att en medlemsstat får garantera ett effektivt domstolsskydd även för det fall domstolarna i denna stat inte kan ändra beslut i asylförfaranden, utan endast kan upphäva dem och förordna att ärendet ska handläggas på nytt av den administrativa myndigheten [?]

- 2) Ska artikel 47 i stadgan och artikel 31 i direktiv 2013/32, ånyo mot bakgrund av artiklarna 6 och 13 i Europakonventionen, tolkas så, att en nationell lagstiftning är förenlig med dessa bestämmelser när det i denna lagstiftning föreskrivs en tvingande och enhetlig frist om totalt 60 dagar för domstolsförfaranden i asylärenden, oberoende av den berördes individuella situation och utan möjlighet att beakta vare sig de särskilda omständigheterna i målet eller möjliga bevisvärigheter [?]

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italien) den 22 juni 2018 – Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo mot Banca d'Italia

(Mål C-414/18)

(2018/C 311/09)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Parter i det nationella målet

Klagande: Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

Motpart: Banca d'Italia

Tolkningsfråga

Utgör artikel 5.1, i synnerhet leden a och f, i förordning 2015/63 ⁽¹⁾ – om den tolkas dels mot bakgrund av de principer som återfinns i ifrågavarande rättskälla, i direktiv 2014/59 ⁽²⁾, i förordning 2014/806 ⁽³⁾ och i artikel 120 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, dels på grundval av de grundläggande reglerna om likabehandling, förbud mot diskriminering och proportionalitet enligt artikel 21 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, dels med hänsyn tagen till förbudet mot dubbla bidrag i samband med beräkningen av de bidrag som ska betalas enligt artikel 103.2 i direktiv 2014/59 – hinder för att tillämpa ordningen om koncerninterna skulder även på en ”de facto-koncern” eller under alla omständigheter när ett institut och andra banker är sammanlänkade i ett och samma system? Kan den förmånliga behandling av skulder till följd av subventionerade lån som stadgas i samma artikel 5 mot bakgrund av ovannämnda principer tillämpas analogt även på skulder som en så kallad grupp två-bank har gentemot övriga banker i systemet (med kreditkassor), eller medför det sistnämnda särdraget hos ett institut, som i praktiken agerar som centralinstitut inuti en sammanlänkad och integrerad grupp av mindre banker, även i förbindelserna med ECB och finansmarknaden, i samtliga fall enligt gällande lagstiftning en form av justering av dels de finansiella uppgifter som den nationella resolutionsmyndigheten ska lämna till gemenskapsorganen, dels de fastställda bidrag som institutet ska betala till resolutionsfonden i förhållande till institutets faktiska skulder och konkreta riskprofil?

⁽¹⁾ Spara sökresultat Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 av den 21 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution (EUT L 11, 2015, s. 44).

⁽²⁾ Spara sökresultat Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 2014, s. . 190).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 2014, s. . 1).